

tens Vegne maa være i høj Grad interesseret i at faa denne Vanskelighed ryddet af Vejen, om det ikke er muligt at paaskynde disse Forhandlinger med Udlandet saaledes, at de kunde være endte i rimelig Tid, og navnlig, om det ikke skulde lade sig gøre, saa snart Regeringen under Forhandlingernes Gang her paa Rigsdagen faar nogenlunde Sikkerhed for, at dens Forslag ville gaa igennem, at give de vedkommende Ordre til saa hurtigt og energisk som muligt at indlede Forhandlingerne med Udlandet, saa at der derigennem maaske kunde opnaas, at det ikke blev i en alt for urimelig lang Tid, at Udlandet skal være begunstiget paa vor egen Bekostning. Jeg indrømmer, at jeg ikke har noget specielt Kendskab til de Former, hvorunder, eller de Personer og Autoriteter, hvorigennem Forhandlingerne med Tyskland føres, og det, jeg siger, kan derfor maaske siges ikke at være fuldt motiveret, men der er en Ting, jeg kender, og det er de tyske Regeringers systematisk gennemførte Bestræbelser for at se paa Landets egen Fordel i alle saadanne Forhold. Jeg er derfor overbevist om, at man fra tysk Side — jeg kan gerne sige forsættelig — ikke vil skynde sig for at faa det afskaffet, som er Tyskland til Fordel og os til Skade. Men jeg retter saa indtrængende som mulig den Henstilling til den højtærede Minister, om man dog ikke, netop fordi det er vore Interesser, det mest gaar ud over, kunde finde saadanne Veje, som jeg har antydet, til at faa Indregningen med Udlandet gennemført hurtigere, end det ellers vilde blive Tilfældet. Jeg tror — og det gælder sikkert ikke alene mig, men ogsaa andre, det kan maaske have Vægt i Landstinget —, at det vil betragtes som højest misligt, om man i et halvt Aar paa ny skulde se Udlandet begunstiget, blot fordi disse Takstforhøjelser skulle gennemføres.

Formanden: Folketingsmanden for Skanderborg Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

P. T. Nielsen: Jeg tror, det ærede Medlem noget misforstod mig. Det er selvfølgelig ikke min Mening, at det Hensyn, at man ved at skabe en ny Dampfærgeforbindelse bedre kan tage Konkurrencen op med Skibene, for mig er det ene afgørende, men det er et Moment, der vejer med sammen med de øvrige, jeg fremførte, at den kan optage Konkurrencen, uden at vi behøve at nedsætte vore Takster. Alene det, at Folk fra Aarhus og Nord fra kunne komme 2½ Time hurtigere til København, vil gøre, at

man hellere rejser den Vej. Det ærede Medlem pegede saa paa, at det vilde medføre kostbare Færgeanlæg, og det har han Ret i, men dem slippe vi alligevel ikke for, vi skulle have dem ved Store Bælt og Lille Bælt, og i forøget Grad, for her er der fire Færgelejer, medens der det andet Sted bliver to, højst tre. Vi skulde ogsaa helst have et ved Samsø. Det ærede Medlem vil se, at tager man det i Betragtning, vejer det stærkt til i Sammenligning med den gamle Route. Dernæst maa jeg fremhæve en Ting til. Det ærede Medlem nævnede, at Færgeanlæg og Færgedrift ere dyre. Det ere de, men det fremgaar dog af Statsbanedriftens Beretning, at paa lange Router svarer Færgedriften sig meget godt. Det viser sig, at den Route, der har givet mest Udbytte, er Gedser—Warnemünde-Routen, og det til Trods for, at Taksterne for den i Virkeligheden kun ere en Trediedel i Sammenligning med f. Eks. Taksterne over Lille Bælt. Forholdet er, som det ærede Medlem sikkert ved, det, at paa Gedser—Warnemünde-Routen er der 45 Kilometer, men ved Beregningen af Taksten regner man kun med 42 Kilometer. Ved Takstansættelserne har man altsaa en mindre Kilometermængde at regne med end den virkelige. Men ved Lille Bælt f. Eks. er der 3 Kilometer, men der regner man med 10 Kilometer ved Takstansættelserne. Ærede Medlemmer ville se, at i Virkeligheden betaler man paa Gedser—Warnemünde-Routen kun en Trediedel saa meget pr. Kilometer som ved Lille Bælt; og desuagtet er Forholdet, det, at Gedser—Warnemünde-Routen svarer sig bedst af alle de Router, vi have. Jeg antager, at Forklaringen til Dels maa søges deri, at det er den længste.

Formanden: Folketingsmanden for Viborg Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Rasmus Hansen: Ærede Medlemmer ville maaske have lagt Mærke til, at hver Gang man her i Tinget behandler en Sag, der har endog blot en ringe Forbindelse med Jernbaneforhold, kan det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) ikke undlade at rette et Angreb paa Lovem om Københavns Banegaardsforhold, og at han da altid ender med at rette et mere eller mindre personligt Angreb mod mig. Nu ville vel ærede Medlemmer, der ikke vare Medlemmer af Tinget, den Gang den Lov blev vedtagen, ved at høre det ærede Medlem faa den Opfattelse, at den Lov har han været en vældig Modstander af, den maa han have stemt imod. De kunne absolut ikke faa andet Indtryk. Man